

Законътъ предвиждаше и строги наказания за нападки противъ държавния глава, правителството, за разпространение съ умисль невѣрни новини, за статии съ неморално съдържание и пр. Наказанията бѣха конфискация, спиране, глоби и затворъ за редакторитѣ. Чл. 9 забраняваше вноса и разпространението на вестници, издавани въ чужда държава, съ враждебно съдържание къмъ правителството. Този членъ бѣ насоченъ срещу емигрантската журналистика, която имаше главно за цель да критикува турския режимъ¹⁾.

Този законъ — първиятъ законъ за печата въ Турция — бѣ съставенъ въ духа на съществуващитѣ тогава закони за печата въ Европа. Точното му съблюдаване отъ една съвѣстна и честна администрация би могло да гарантира, въпрѣки голѣмитѣ ограничения и задължения, едно спокойно и поносимо развитие на печата. Този законъ, обаче, въ една страна като Турция, съ разстроено и покварено управление, се прилагаше твърде своеволно, често пѣти не се съблюдаваше отъ държавнитѣ органи, които продължаваха старитѣ методи на грубо подтискане печата. Често пѣти журналисти биваха преследвани и арестувани, безъ законътъ да предвижда подобни санкции. Въпрѣки това, той постави известни, макаръ и незначителни, прегради на неограничената власть на държавнитѣ органи и подготви почвата за едно по-хуманно отнасяне къмъ правото на отдѣлния индивидъ да изказва мненията си чрезъ печата.

¹⁾ Турскиятъ законъ за печата отъ 1865 г. е билъ въведенъ за кратко време, съ малки измѣнения, съ указъ 801 отъ 14 септемврий 1881 година, въ България.